

Reflectie

column

door Jan van Overveld

Het is wonderlijk te overdenken dat wat voor ons mensen ongewis is, dat we daarvoor het woord "Geloof" hebben uitgevonden. In de dikke Van Dale staat: erop vertrouwen dat iets waar is. Voor wat we kunnen zien en met onze zintuigen kunnen waarnemen is geen geloof nodig. Immers, daar is de realiteit.

Er zijn ook zaken waar we niet bij zijn, niet kunnen zien, maar waarvoor een redelijke mogelijkheid bestaat dat het er is of waar zal zijn. Toch moeten we, als we er niet zelf bij zijn geweest, het geloven en dat doen we gemakkelijk, vooral als het betrekking heeft op iets dat ook door ons zelf ooit is waargenomen.

Als we dat laatste beaamen is het vreemd dat we toch moeite hebben om iets te bewerkstelligen, ook al is iets waar en kan iets worden gedaan. Bijvoorbeeld het organiseren van een wereldwijde mars voor vrede en geweldloosheid. Ook al kunnen we het met al onze zintuigen waarnemen dat het mogelijk is, dan toch geloven we blijkbaar dat het niet mogelijk is of waar kan zijn. Deze kwestie speelt zich heel vaak af, ondanks onze keuzemogelijkheid, die geen enkel ander wezen in het universum tot nu toe gegund is.

Nog wonderlijker wordt het dat veel mensen wel geloven in het eeuwig leven na de dood of dat men in de hemel komt na dit leven. Wetenschappelijk is het nog nooit bewezen. Toch is het geloof daarin zeer sterk. Juist het geloven in het 'geloven' alleen, maakt mensen sterk afhankelijk. Jammer. Vaak wordt ook nog iets anders gevoeld: angst. Voor veel mensen is angst de drijfveer in het leven. Angst dat men niet gelukkig wordt, angst dat men niet slaagt in het leven, angst dat men niet die geliefde tegenkomt die men zich al altijd wenste en als laatste voorbeeld: de verwachtingen die men heeft voor al het voorgaande.

Men verwacht, in het algemeen, als men gelovig is, dat het paradijs er zal zijn na de dood. Als men dan toch geloven wil, waarom op het paradijs wachten tot na onze dood? Waarom dat juist niet nu creëren? Ieder mens heeft een keuzemogelijkheid. Dat is pas ultiem geloven. Niet alleen in onszelf, maar ook in anderen. Ongeacht ras, man of vrouw, godsdienst of levensovertuiging, allemaal gelijkwaardig aan elkaar. We hebben dan een reële kans van slagen. Natuurlijk zijn er zeer veel weerstanden of moeilijkheden. Het is ook niet eenvoudig. We zijn allemaal diezelfde mens, dus omstandigheden zullen aan ons trekken en proberen onze persoonlijke verandering (die daar voor nodig is) te dwarsbomen, zowel extern als intern.

Neem armoede, oorlogsgeweld, racisme en het innerlijk geweld dat in ons aanwezig is. Dus niet de allergemakkelijkste levensomstandigheden. En toch is het de moeite waard om het te proberen. Want ik heb een keuze: ik kan 'ja' of 'nee' tegen dit streven zeggen. Wat is er anders. Als we tevreden zijn, zoals deze wereld er nu uitziet, hoeven we niets te doen. Ik zie echter op TV, in de kranten en in de straten dat mensen snakken naar verandering.

We moeten er wel in GELOVEN dat we dat kunnen bewerkstelligen. We zullen een keus moeten maken. Er is sowieso een gelukkige omstandigheid. We zijn er zelf bij om het te ervaren, en het te kunnen waarnemen.

Het is dat wat verandert in ons zelf dat het verschil maakt. Ik word geconfronteerd met iets dat in mij aanwezig is. De buitenwereld is mijn spiegelbeeld. Het is heel herkenbaar en daarom ergeren we ons (zonder het soms door te hebben) aan onszelf. Die confrontatie en de erkenning daarvan, moet ons de kracht geven om te geloven dat wij het mee zullen maken dat onze innerlijke wereld verandert. Dan zal deze wereld veranderen. Niet als we proberen anderen te veranderen. Natuurlijk kunnen we in solidariteit anderen helpen ook die verandering te laten voelen en zien, en dat ook zij het kunnen waarmaken om het geluk te doen groeien en met al hun zintuigen waar te nemen.

Dus willen we echt het geloof in ons zelf en anderen concretiseren. Laten we ons dan versterken, en het leven LEVEN.

Liefs,
Jan